

Už je to tak. V prosinci 2007 to bylo právě 15 let, co v Liberci vznikla kapela Jarret. V životě člověka jsou patnáctiny velkým mezníkem, každý dostane občanku a stává se před zákonem za své činy plně odpovědným. Co ale znamená patnáct let v životě kapely a jejích členů, co ji během její pouti folkovou scénou potkalo a jak to přijímali její posluchači? O tom všem jsme si povídali se současnými, ale i některými bývalými členy kapely.

Hic sunt leones

Probírám se tím, co bylo dřív. Na severu Čech pod Jizerskými horami žil byl Michal Kadlec, který se jednoho dne rozhodl založit kapelu. Na pomoc mu přišel zpívající kytarista Marek Štulír a Jarret byl na světě. Společně se tak, ještě se sestrami Novotnými, vydali na cestu po pro ně tehdy neznámém a neprobádaném poli folkové scény.

Michale, jak to tak přijde, že se člověk rozhodne založit kapelu? Pamatuješ si na ten prapůvodní impuls, co tě k tomu vedl?

□ *Jarretí sestava na loňském Folkovém kvítku*

□ *foto: Katka Esserová ©*

MiK: My jsme vlastně ani nezakládali kapelu. V té době se dělaly takové sleziny u holek Novotných a byly to holky pěkný, tak jak k nim blíž? Co třeba víc hrát a víc nacvičit ty Spirituály a Nedvědovky, ale i Redla. Chodil tam i Marek a jevil se jako průměrný kytarista s utajenou ambicí dotáhnout to na výborného baskytaristu, a tak jsme se začali scházet my čtyři a že bychom se mohli nějak jmenovat - zvítězil Jarret. Mohlo být hůř - mezi návrhy byl Kvintuplet či Kadlátka - kdyby chtěl někdo vědět co to je, ať napíše na web :-). Kdybych býval byl věděl, že to ponesem 15 let, vybral bych lepší název. Třeba Levoruce.

Jako Jarret hrajete tedy od prosince 1992. Jaké bylo to úplně první vystoupení? Protože to bylo ještě bez dvorního skladatele Bohouše Vašáka, co tam tenkrát znělo za písničky? Přetrvala některá z nich ve vašem repertoáru dodnes? A nebáli jste se tehdy, že zabloudíte a budete ztraceni navždycky?

MiK: Bát se? To není to správné slovo. Já myslím, že jsme tehdy neměli pud sebezáchovy a vkus. Marek domluvil vystoupení na Obchodní akademii, která se tehdy jmenovala Střední ekonomická škola, přesvědčil ředitele, že jsme dobrá kapela a že za to šíření hudby fakt nic nechcem a nám už nic nebránilo dotáhnout do tamní tělocvičny tátovu stavěnou reprobednu k hifi a spustit Nerez, Jen Taky, A hosty, ale i Růži z papíru s mým nezapomenutelným sólem na zkreslenou akustickou kytaru. Tenkrát to ředitel ukončil asi ve třetině koncertu. Říkal, že to není folk. No, už jsme to zlepšili. :-) Z té doby hrajem *Blues pro první řadu* a *Slavnosti ticha*.

Marku, tys ve zmíněné první sestavě Jarretu ještě s Gábinou a Petrou Novotnými hrál na kytaru a zpíval. Musím říct, že si to moc neumíme představit, pro nás jsi prostě Marek Basák Štulír. Proč jste si vlastně s Bohoušem, který do kapely přišel díky konkurzu v průběhu roku 1993, vyměnili nástroje?

Mrk: Dneska už na kytaru nezahraju nic, jen když se někdy trochu picnu, mám utkvělou představu, že mi to jde stejně jako dřív. A, bohužel, nikdo v okolí nemá sílu mi to vymluvit.

Bohouš: Ono to nebylo až tak naráz. Já jsem tehdy ve svých 17 letech upřímně obdivoval Márovo umění kytarové hry a myslím si, že hrál mnohem líp než já. Ovšem své opusy jsem tak nějak automaticky hrál na kytaru já a v převzatých jsem šumloval basu - byl jsem přeci přijat jako basák. To střídání nástrojů sice vypadalo efektně, ale dobré to nebylo. Naštěstí si praktický Marek spočítal, že solidní basu a zesilovací přístroj si pořídí nejspíš on, a proto jsem já zůstal u kytary?

Hanko, ty jsi v kapele od roku 1993, kdy jsi začala jako flétnistka. Pak jsi se přes klávesy dopracovala až k současnému postu zpěvačky. Jak to vlastně ale celé začalo, jak ty jsi objevila Jarret, co tě zlávalo ke vstupu do kapely, kterou si dnes bez tebe asi málokdo dokáže představit?

Hanka: Všechno začalo v Nové hudební škole, kam jsem chodila na hodiny zpěvu. Vyučovali tam členové kapely A hosté - Pavel Havlík, Iva Sekotová a Mirek Ošanec. Marek s Michalem tam chodili také a asi si mě tam vyhlédli. Zpěvačku nepotřebovali, ale flétnistka se jim hodila.

Nazkoušeli jsme společně pár písniček na školní akademii. To jsem ještě nebrala

Jarret s Bohoušem Vašákem

foto: Katka Esserová ©

svou účast v kapele moc vážně. Zkoušeli jsme ale dál a trávili dost času společně - jezdili jsme na soustředění, chodili společně do hospody, na výlety a postupně se z toho prostě "stala" kapela. Najednou už tady byla jako něco, s čím v životě počítám, co si plánuju, na co se těším a o co usiluju. I když to na začátku byl spíš hec, časem se ve mě probudila ctižádost aby "to" bylo dobré. Před patnácti lety rozhodně nebylo... :-) Všem, kdo nás tehdy vydrželi poslouchat a neutekli tímto děkuju. Bez Jarretu bych si život rozhodně tak neužila. Teď si ovšem musím celý život kvůli Toníkovi znova přestavět, ale nebojte, pro Jarret tam místo bude.

Unikat?

Během pěti let Jarret zmapoval folkovou scénu a poznal, že "*hic non sunt leones*". Plaché úsměvy nad sklenkami džusu vystřídala melodie, co z poháru krásy pije. Vystupovali na různých festivalech, začali pořádat samostatné koncerty a dosáhli několika úspěchů v soutěžích a anketách. Sem tam se objevili v televizi, něco natáčeli pro rozhlas. Dalo by se říct, že unikli z kategorie začínajících a začali hledat trvalé místo v povědomí folkové obce posluchačů.

Co vám z této doby nejvíc utkvělo, co považujete za významné pro další krůčky Jarretu po folkové scéně a co byste naopak s odstupem času chtěli v období udělat jinak, kdybyste měli tu možnost?

Mrk: My jsme tenkrát žili v nějakém rauši, nebo spíš jakoby v závorkách, které nás izolovaly od ostatního dění. Dalo nám tolik práce naučit se hrát na své nástroje, že jsme ani nevnímali kolik lidí a jak moc se nám snaží pomoci. V Liberci byl tenkrát folk velmi silný, bylo na co navazovat. A navíc jsme měli díky Pavlovi Havlíkovi stálou scénu - Experimentální studio.

Hodně brzy jsme začali jezdit na Zahradu a do Telče a jaksi samovolně jsme se seznamovali s muzikanty i pořadateli. Pomohl taky Krtek z roku 1996.

A ještě jedna věc. Vždy jsme měli štěstí na dobré hosty. Tohle období s námi strávil Ivan Jecha z Pohromadě na přehradě. Věkem o generaci starší, ve skutečnosti stejný jako my. A měl auto? Důležitý činitel byl také Pája Lišák Jindrák. Nezištně a dlouhodobě nás sponzoroval jakožto zvukař svým časem a vybavením. Takže jsme si jako začínající kapela užívali luxusu vlastního

zvukaře.

Po vydání prvního CD se v kapele začaly dít věci. Zatím jen jako stálý host nastoupil špičkový bubeník Jan Noha. Honzo, kolik to tehdy kapelu stálo tatranek a kafiček, aby tě nalákali ke spolupráci?

Honza Noha: To tenkrát nebylo přes tatranky, tehdy jsme se moc neznali a tak nevěděli, že mám rád tatranky s kafičkem. On to byl vlastně Havlíkův nápad, já jezdil občas s Kubou hrát ještě do toho starého Ěčka dole na Soukenném náměstí, kde jsme se potkávali. Začal jsem s Jarretem vystupovat někdy jako host jejich na koncertech, pak si mě pozvali do studia i na natáčení dalšího CD a zase jako hosta na koncert až jsem se nakonec stal členem kapely.

Dalším stálým hostem, a to dodnes, je Markův bratr, Mr. Ropeman (Jan Provazník), hráč na foukačku a saxofon. Honzíku, musel jsi bráchu dlouho přemlouvat, aby tě vzali do kapely?

Mr. Ropeman: Já to uvedu na správnou míru, jelikož Jarret slaví patnácté narozeniny. Myslím, že mi nedá ani tak velkou práci vzpomenout si na své hudební začátky. Slavil jsem totiž své patnácté narozeniny, mám to v hlavě jako dnes.

Se svým čtrnáctým jubileem mám spojený první folkový festival Zahrada a s patnáctým první veřejné vystoupení na prknech Experimentálního studia s kapelou Jarret. Dokonce si vzpomenu, co jsme tenkrát hráli: *Nobody knows you when you're down and out* - Eric Clapton - *Unplugged, Do*

n Quichot

- což byl svého času hit kapely a v neposlední řadě

Blues pro první řadu

. Také bych rád zmínil jednoho člověka, který se na celé té věci podepsal a to Ivan Jecha ze skupiny Pohromadě na přehradě. Vlastně kvůli Ivanovi to všechno začalo na již zmíněném folkovém festivalu Zahrada, kde mi Marek koupil moji první harmoniku.

A abych ti odpověděl zcela na otázku, tak myslím, že přemlouvání nikdy nebylo zapotřebí. Vztahy v téhle kapele jsou z mého pohledu hosta neobvykle výtečné a je mi vždy potěšením se se všemi setkat a zahrát si. Tímto bych rád všem z kapely poděkoval a doufám, že vydrží dalších patnáct let.

A do třetice se jako stálý člen u kláves usadil Michal Třešňák, kterému dnes nikdo neřekne jinak, než Vlasta. Co tebe přimělo k tomuto kroku, díky kterému téměř přestáváš slyšet na své skutečné jméno?

Jarret trestne odpovedným!

Napsal uživatel Olina H.
Pondělí, 18 Únor 2008 04:00

Vlasta: Ani ne tak "co" jako "kdo". Hrál jsem tehdy s Martinem Kadlecem v Disneybandu, chodil jsem k Pavlovi Havlíkovi na kytaru, prostě jsem se motal kolem Experimentálního studia. No, a pak za mnou přišel ten "kdo" (kdo ten "kdo" tehdy vlastně byl, jestli Michal nebo Marek, to už nevím) a zeptal se mě, jestli bych nechtěl hrát s Jarretem na klávesy. A já chtěl?

V popředí Mr. Ropeman

foto: Katka Esserová ©

V čase do vydání druhého CD jste nejen koncertovali a jezdili po festivalech, ale podíleli se i na dvou tématických deskách, jedné vánoční a jedné velikonoční. Povězte nám o tom něco. Konala se v té době i takto tématická vystoupení? Hrajete něco z těchto desek na koncertech nebo se jednalo pouze o studiové projekty?

MiK: Z vánoční desky hrajem na koncertě pravidelně mezi 0 - 14 koledami, což nejvíc záleží na termínu vystoupení. Bohužel se nám nepovedlo odehrát pašijovou hru, páč jsme nesehnali dostatek herců - je to vlastně divadelní hra, která je proložená muzikou. To cédéčko se mi hodně líbí, je to natočený jako taková detektivka ve stylu Colomba - všichni vědí kdo je vrah a tak se čeká, jestli to dopadne podle předpokladu.

Vztahem zapni

Po natočení Unikatu z kapely odchází Bohouš Vašák, člověk udávající Jarretu jeho typický zvuk nejen jako autor a skladatel převážné většiny repertoáru, ale i jako zpěvák. Zbývajícím kolečkům v soukolí kapely nezbyvalo, než to začít nějak řešit. Nakonec se rozhodli mezeru po kapelním lídrovi vyplnit vlastním přeskupením a pokračovat bez něj.

Z pohledu kapely o tom bylo napsáno a řečeno mnohé. Bohouši, jak ty to vnímáš teď, s odstupem času, a jak vidíš dál spolupráci s Jarretem jako autor, případně jako host na jejich koncertech?

Bohouš: Měl jsem před sebou těžkou volbu a zvolil jsem. A udělal jsem dobře. Já jsem hodně před odchodem dělal vlny a chemie v kapele byla tehdy divná. Nicméně byl a stále ještě jsem přesvědčený, že jsme ten rozvod všichni ustáli a za to jsem všem zúčastněným vděčný. Teď už můžu jenom říct, že se mi dostalo obzvláštní výsady být fanouškem "své" kapely a jako fanoušek si můžu splnit sen si ve své oblíbené kapele občas zahrát. Spolupráci si představuju i do budoucna takovou, jaká je. Psát si písničky a nabízet je Jarretům. No, a tu a tam se objevit na jejich produkci a slíznout smetánku.

A co na to tehdy vaši příznivci, pocítili jste např. odliv fanynek, které na vaše koncerty chodily hlavně kvůli Bohoušovi? Nebo vás díky změně zvuku naopak objevovali noví posluchači? A jak je tomu v současné době, hrajete převážně pro své věrné publikum, nebo se v hledištích objevují nové tváře?

MiK: Ano, fanyanky utekly. Nicméně se na našich koncertech objevují stále nové tváře a to hlavně díky naší špatné paměti.

Mrk: Největší Bohoušova fanyнка jsem já a já na koncerty chodit nepřestal.

Jarret se stále víc propracovává na špičku žánru, např. v Náměšti mnozí hodnotí váš recitál jako jeden z vrcholů Zahrady. Jezdíte po nejruznějších festivalech, podnikáte společně výlety a trávíte dovolené. Jak to zvládáte, nezmáhá vás to někdy?

MiK: Nedivím se že tě to zmáhá, jsi jako v soukolí, ozubený kolečka koušou a nás to nebolí. Pohoda. Zas tolik toho neodjezdíme a v autě se dokážem 250km hádat, kolik stojí ojetý kombajn Class.

Chystáte třetí CD a tehdy ještě netušíte, že bude nominováno na Anděla. Nebo tušíte? Napadlo vás to při nahrávání? Co jste na nominaci říkali? Pomohla vám nějak ke zviditelnění se?

MiK: Netuším. Nenapadlo. "Si děláš prdel". Někteří z nás se na nominačním večeru zviditelnili a někteří by byli raději neviditelní.

Nástupce H. Nohy - Tomáš Píala

foto: Katka Esserová ©

Na jaře roku 2007 kapelu opouští Honza Noha a na jeho místo nastupuje mladičký Tomáš Píala. Tomáši, jak ty jsi se v kapele cítil? Jak jsi zapadl do party lidí, která spolu tráví více času, než jen na koncertech a zkouškách? A znal jsi je vůbec nebo alespoň jejich repertoár? Tušil jsi, co tě vlastně čeká?

Tomáš: Popravdě jsem znal Jarret jen jako pojem. Věděl jsem, že tu je fungující kapela, která hraje cosi od folkrocku, blues a jazzu, ale blíže jsem se seznámil až v sezóně 2007, kdy mě oslovil Michal a tak nějak to začalo. Přes léto jsme sjezdili dost festivalů a mám pocit, že jsme se dobře sehráli a velice příjemně bavili. Byl jsem překvapen tím, kolik je prostoru pro různé hudební styly na tomto poli a že tu existuje velká hudební rozmanitost, což nebývá pravidlem v jiných kategoriích. Celkově je pro mě přínosem spolupráce a hraní s lidmi, kteří jsou o pár let "zkušenější" a mají o hudbě svou představu.

Aby těch změn nebylo málo, Vlasta v létě odjíždí na několik měsíců na studijní pobyt do zahraničí. Zastupuje ho Marek Ottil, který do té doby hostoval v Jarretu s dechovou sekcí. Neměl jsi někdy, Marku, chuť vstát od kláves a dojít si pro pozoun?

Marek Ottil: Ano, chuť jsem někdy měl. Třeba na festivalu "rock for people" jsem si odběhl od kláves, zahrál sólo na trombon a běžel zpátky dohrát klávesy.

Krouží dál...

A to už rok 2007 pomalu končí, Hanka nastupuje na mateřskou, kapela vítá na svět svého nejnovějšího člena Toníka a dává si pauzu. V prosinci si zahrají pár písniček jako překvapení na vánočním dvojkoncertu Jen taku, kdy místo Hanky vystoupí hned několik zpěváků a zpěvaček, žáků z Michalových hudebních kurzů.

Jarret trestne odpovedným!

Napsal uživatel Olina H.
Pondělí, 18 Únor 2008 04:00

Vaše netrpělivé a nadšené fanoušky ale jistě zajímá, kdy bude možné spatřit Jarret na koncertních pódiích zase v plné síle s Vlastou i Hankou v sestavě.

Mrk: Nejvíc to záleží na Toníkovi a Hance, snad v dubnu, téměř jistě však v květnu na Folkovém kvítku.

Na vaší domácí půdě, v libereckém Ěčku, pořádáte každé dva měsíce vlastní koncert, vždy s nějakými hosty. Koho byste si někdy v budoucnu určitě rádi pozvali, případně na koho rádi vzpomínáte?

MiK: Rádi vzpomínáme na ty, na které si po dýchánku v pokoncertním baru nemůžeme vzpomenout a přitom nemůžeme zapomenout na jejich koncert.

Dříve jste chystali na diváky i různá nehudební překvapení, ať už to byla večeře (kapelník údajně moc dobře vaří) nebo výlet po Liberci a okolí. Plánujete něco podobného i na další sezónu? Neprozradíš nám Michale nějaký svůj oblíbený recept?

Mrk: Tak často se nám stávalo, že jsme nevěděli kde jsme byli a co jsme tam dělali, že jsme toho radši nechali?

MiK: Jistě že rád povím svůj oblíbený recept - bude to recept na Chilli con carne. Takže: Nejdříve si obstaráme koření Kotanyi Chilli con carne a vše ostatní uděláme přesně podle návodu na druhé straně.

A na závěr ještě jedna obligátní otázka - je začátek roku. Jaká máte kapelní předsevzetí do budoucna?

MiK: Naučit se nové písně, dát do pořádku web a začlenit Marka Ottla do sestavy Jarretu.

Jarret trestne odpovědným!

Napsal uživatel Olina H.
Pondělí, 18 Únor 2008 04:00

Mrk: Být tak slavní, že se o nás dozvědí i na Červeném Trpaslíku.

Tak držíme palce a díky za rozhovor.

Jarret hraje ve složení: Hanka Skřivánková (zpěv), Michal Kadlec (zpěv, kytary), Marek Štulír (baskytara), Michal Vlasta Třešňák (zpěv, klávesy) a Tomáš Píala (bicí). Jako host s kapelou vystupuje Jan Provazník (foukací harmonika, saxofon) a dechová sekce v čele s Markem Ottlem. Vydali tři řadová alba ***Hic Non Sunt Leones*** (1997), ***Unikat*** (1992) a ***Vztahem zapni*** (2006); dvě tematická alba (vánoční a velikonoční) a podíleli se na několika výběrech. Více informací na <http://www.jarret.cz/>

.